ΘΥΜΙΟΣ

Θυμᾶμαι ποῦ μονάχοι
Κάτου ἀπὸ τὴν ἀστροφεγγιὰ καθόμαστε στὴ ράχη,
Κι' ὅταν ἕν ἀναστέναγμα ξέφευγε πότε πότε
Ἀπὸ τὰ σπλάχνα μου πικρὸ κι' ἀκράταγο, σὺ τότε
Μὲ ρώταγες ποιὸν μυστικὸ πόνο βαθειὰ ἐκρατοῦσα
Μὰ ὁ πόνος κεῖνος μ' ἔπνιγε, γι' αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσα
Τότε νὰ σοῦ τό δηγηθῶ, πῶς μιὰ φορὰ στὸ δρόμο
Μιὰ κόρ' εἶδα ποῦ διάβαινε μ' ἕνα σταμνὶ στὸν ὦμο,
Κι' ἀπ' τῆς πηγῆς τὸ κρύο νερὸ τὴ στάμνα εἶδα νὰ [στάζῃ
καὶ νὰ δροσίζῃ τὴ δροσιά. Κὶ' ἔννοιωσα πῶς γαλάζοι
Τριγύρω οἱ κάμποι γίνηκαν καὶ χύθη ἀναγαλλιάστρα
Πνοὴ στὴν πλάσι. Κι' ἄλλοτε σὰν μὲ τὰ δυό της τ' ἄστρα
Μ' ἐκύτταξε, ἀνατρίχιασα, κι' ὁ πόθος μου μεγαλος
Ἄναψε, πάγωσα ὁ φτωχός, μὰ μήτ' αὐτὴ μήτ' ἄλλος
Τῶξερε. Κι' ὅρκο φοβερὸ μονάχος εἶχα κανει
Στὴ μάνα ποῦ μὲ γέννησε, στοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι,
Τὴ μοναχὴν ἐλπίδα μου σ' ἄλλον νὰ μὴν ἀφήσω
Κι' ἂν τύχσινε, ἄφοβα γι' αὐτὴ μ' ὅλους νὰ πολεμήσω
Ἀκόμα καὶ μὲ τὸ στοιχειὸ ποῦ ζῇ μες' τὸ σκοτάδι
Καὶ τὰ μεσάνυχτα βογγᾷ στοῦ Δρύλου τὸ λαγκάδι.
Μοῦχει πυρώσει τὴν καρδιά, δὲ σβύεται ἀπὸ τὸ νοῦ μου
Ἀ Ἀνθοῦλα ἡ πολυαγάπητη, τ' ἀστέρι τ' οὐρανοῦ μου.

Καί τώρα γειά σας σεῖς βουνὰ μέ τ' ἀκριβὸ θυμάρι,
Κ' ἡ γοώριμη ἀκροποταμιὰ ντυμένη στὸ χορτάρι,
Ποῦ τὰ γελάδια εἰρηνικὰ στὴ χλόη σας βοσκοῦσαν,
Καὶ πεῦκο, ποῦ ὁλομόναχο ψηλὰ σὲ τυραννοῦσαν
Πότε ὁ βορρᾶς, πότε ὁ νοτιᾶς καὶ πότ' ἡ ὀργὴ τοῦ [μπάτη,
Ποῦ κάτου ἀπὸ τὸν ἴσκιο σου μὲ δρόσιζες διαβάτη,
Κι' ἄκουγα ποῦ ψιθύριζες τῆς ἐρημιᾶς τὸ πόνο,
Ποῦ τὸ δικό μου μυστικὸ σὺ τόξερες, σὺ μόνο.
Στὴ ρίζα σου στερνὴ φορὰ θὲ νἄρθω νὰ καθίσω
Καὶ πρὶν νὰ φύγω ἀλαργινά, γιὰ πάντα νὰ σ' ἀφήσω
Θὰ σ' ἀγκαλιάσω τὸν κορμό, θὰ σὲ δακρυοφιλήσω.

Καὶ σᾶς, ὦ Δῆμο, ἄς σᾶς φωτᾷ τ' ἄστρο τοῦ ἀπο- [σπερίτη
Καὶ σύγνεφου ἴσκιο νὰ μὴν δῇ τ' ἀγαπημένο σπίτι.

ΛΕΩΝ. ΡΑΖΕΛΟΣ

ΑΡΜΟΝΙΑΙ

ΣΑΝ ΠΕΘΑΝΩ

Α

ΑΝ πεθάνω, δὲν μὲ μέλει. Ὅταν ξεψυχήσω, θὰ τὴν νοιώθω δική μου, μαζύ μου θὰ τὴν ἔχω τὴ ἀγαπημένη μου, συντροφιὰ παντοτεινή. Ἀφοῦ μὲ τὴ πνοή της ζῶ μαζύ μου καὶ σὰν πεθάνω θὰ τὴν πάρω, καὶ τὴ σκέψι της καὶ τὸ παλμό.

ΙΙ

Σὰν πεθάνω, μὴ νομίσετε πῶς θᾶμαι πεθαμένος. Κλειστὰ τὰ βλέφαρα, μὰ τὰ μάτια μου ἐκείνη, πάντα ἐκείνη θὰ βλέπουν. Τὰ σταυρωμένα μου χέρια θὰ κινηθοῦν, ἐκείνη ν' ἀγκαλιάσουν. Τὰ χείλη μου θὰ σπαρταρήσουν ἐκείνη νὰ φιλήσουν. Στὰ στήθη ἕνας κρυφὸς παλμὸς θ' ἀκουσθῇ, νὰ πῇ πῶς ἡ καρδιά μου παρέλυσε γιὰ κείνη

ΙΙΙ

Σὰν πεθάνω, πρὶν μὲ θάψουν, γύρω μου θὰ περνᾶνε, ἄγνωστοι καὶ φίλοι, καὶ θὰ λένε : «Σηχωρεμένος νᾶνε». Μόνον ἐκείνη μὲ βουρκωμένα μάτια, σὰν ἀντικρύσῃ τὸ μέτωπό μου ποῦ θὰ τὸ πλημμυρίζει ἀκόμα ἡ σκέψις γιὰ αὐτήν, θὰ ψιθυρίσῃ : «Μαζύ, πάντα μαζύ».

ΙΥ

Σὰν πεθάνω, πολλοὶ θὲ νὰ δακρύσουν. Ἄλλοι ἀπὸ συμπάθεια, ἄλλοι ἀπὸ οἶκτο, ἄλλοι ἀπὸ συνήθεια. Μονάχα ἐκείνη ποῦ θὰ θυμηθῇ τῆς ἀγάπης μου τὰ λόγια καὶ τὰ φιλιά, τ' ἀγκαλιάσματα καὶ τὸ κλάμμα, αὐτὴ δὲν θὰ δακρύσῃ μόνο. Θὰ πονέση, θὰ δαγκασητὰ χείλη, θὰ σφίξῃ τὴ καρδιά, θ' ἀναστενάξῃ καὶ θὰ μοῦ πῇ : «Στὸ καλό, ἀγαπημένε !»

Υ

Σὰν πεθάνω, δὲν θὰ νοιώθω τῆς ζήλειας τὸ φαρμάκι. Δὲν θὰ μὲ ζαλίζῃ τοῦ κόσμον ἡ κακογλωσσιά. Ἡ γαλήνη τοῦ τάφου ὅλα θὰ τὰ ἐκμηδενίζῃ καὶ στὴ σκοτεινιά του ἀνέσπερο θὰ φέγγῃ τὸ ἄστρο τῆς ἀγάπης, τὸ φῶς τῆς ἀθάνατης ζωῆς...

ΥΙ

Σὰν πεθάνω, κι' αὐτὴ ἂν ζῇ, ἀνώφελο ! Ὁ θάνατός μου θὰ ρίξῃ ἕνα μαῦρο πέπλο στὰ μάτια τῆς ψυχῆς της. Μία ὀμίχλη θὰ τῆς σκεπάζῃ τὸ κάθε τί καὶ ὁ νοῦς της στὸν τάφο μου θα τριγυρίζῃ, ἀφοῦ γι' αὐτὴ πεθαίνω..

ΥΙΙ

Σὰν πεθάνω, τί ὤμορφα ποῦ θᾶνε! Ὅλα ἥσυχα, ὅλα καλοσύνη καὶ στοργή. Ἕνα κανδῆλι, λίγα ἄνθη, ἕνας σταυρός—σ' ἕνα πλαίσιο μαρμάρινο. Καὶ θᾶμαι ἐκεῖ ἥσυχος καὶ θὰ μὲ νανουρίζει ἕνα ὄνειρο ἀβασίλευτο : ἡ ἀγάπη μου. Καὶ θἄρχεται ἐκείνη μὲ λουλούδια καὶ θὰ τὴν νοιώθω, καὶ θὰ μοῦ μιλῇ σιγανὰ καὶ θὰ τὴν ἀκούω, καὶ θὰ μοῦ λέη τὸ πόνο της καὶ θὰ τὴν συντροφεύω μὲ μιὰ φωνὴ ποῦ μόνο αὐτὴ θ' ἀκούη, γιατὶ θὰ εἶνε ἡ φωνή ποῦ μόνο γι' αὐτὴ θὰ βγαίνη.

ΥΙΙΙ

Σὰν πεθάνω, μὴ δακρύση κανείς. Θὰ μὲ κλάψη ἐκείνη.—Μὴ μὲ λυπηθῇ κανείς. Θ' ἀναστενάξῃ ἐκείνη.—Μὴ ἔλθη κανεὶς στὸ τάφο μου. Μοῦ φτάνει ἐκείνη, γιατὶ ἂν γιὰ σᾶς θᾶμαι πεθαμένος, μὰ αἰώνια γιὰ κείνη θὰ ζῶ....

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ